

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 4/2018

Duben 2018

Kdo je tajemný pastýř

Když vidíme neuspořádanou a nedisciplinovanou skupinu lidí, zvykli jsme si říct, že jdou jako stádo nebo jsou jako ovce bez pastýře. Dnes se tak chová mnoho lidí. V přírodě se ovečky bez pastýře snadno rozptýlí a zabloudí. Umí však rozpoznat hlas pastýře. Když na ně zavolá nebo zapíská, hned se za ním vydají a jdou jedna za druhou.

Když Ježíš viděl zástupy, s hlubokým soucitem a s láskou je vnímal právě jako ovce bez pastýře navenek i vnitřně. Pozoroval, jak se lidé volně pohybují všemi směry ve velkém davu, který ho následoval. Na druhé straně si uvědomoval jejich vnitřní bídu. Vnímal, že jim chybí pravý základ (pevný bod), na kterém by mohli smysluplně a klidně budovat své životy. Proto se jim věnoval, učil je jako (dobrý) pastýř a zástupy ho poslouchaly.

Náš Pán je tím pevným bodem, pravým základem a smyslem (Logos) našeho života. On přináší do našeho nitra a do našeho života pravý soulad. Proto o něm řekl sv. Pavel, že on je náš pokoj. On ze dvou – z Hebrejů a Řeků (pohanů) – učinil jeden nový Boží lid, kterým je Církev. Svou obětí na kříži a vzkříšením nastolil nový řád.

Pokud jsme skutečně napojení na Pána, tak žijeme v pravém pokoji, který je Božím darem; darem a ovocem Ducha i tehdy, když procházíme tmavými dolinami našeho pozemského putování. Vidíme, že Ježíš je tím tajemným pastýřem z Davidova královského rodu, jehož předpověděli proroci jako přicházející spásu, spravedlnost a pokoj. Nejsme bez pastýře! Ale proč žijeme jako ovce bez pastýře nebo jako křesťané bez Krista? Takový způsob se projevuje tím, že chceme žít pouze podle sebe a zcela nezávisle na druhých lidech a na Pánu Bohu. Nikdo se nám nemá míchat do života, protože my přece víme, jak máme žít, co je pro nás nejlepší. Nebo když v rodině si každý žije "po svém". Členové rodiny žijí nezávisle vedle sebe, ale ne spolu.

Máme tendenci žít a pracovat "na svém" uzavřeně nejen z důvodu sobectví, ale i ze strachu a obav ze zloby, která roste kolem nás. Uzavřeností se jakoby chceme chránit před zlem, které ve společnosti způsobuje nepořádek a neklid.

Proto prosme spolu se sv. Petrem: Pane, Pastýři našich duší, tys za nás trpěl a tvé rány nás uzdravily. Zanechal jsi nám příklad, dej nám sílu, abychom se nechali vést tebou, abychom kráčeli ve tvých šlépějích, nebudeme tak jako ovce bez pastýře nebo křesťané bez Krista.

(podle KN)

Kristův hrob zůstal prázdný

Již starověké národy měli ve zvláštní úctě hroby svých příbuzných. V kontextu zachovaných zpráv z evangelia a archeologie si přiblížíme historické okolnosti pohřbení Ježíše Krista.

Způsoby pohřbívání a pohřebiště byly vždy předmětem zájmu archeologů. Archeologové začali otevírat starověké hroby. Otevřely se jim neočekávané horizonty a ukázaly se pohřební obyčeje vyvoleného lidu v Ježíšových časech.

Víme, že Židé své mrtvé zásadně nespalovali. Mrtvé tělo pohřbívali podle možnosti hned v den smrti. Nejprve ho s úctou umyli, pomazali drahocennými mastmi a zabalili do plátna. Na hlavu dali bílý šátek, tzv. *sudarium*, tělo položili na máry a v doprovodu – za recitování pohřebních modliteb a žalmů – nesli tělo ke hrobu.

Pohřbívání odsouzených podle římského práva

V celé Římské říši musely být hroby na prostranství mimo lidské příbytky. Místo, na kterém byl hrob, bylo posvátné, a to bez ohledu na vyznání a původ zesnulého. Kdo jakýmkoliv způsobem poškodil hrob, dopustil se svatokrádeže. Římský zákon takový přečin přísně stíhal, zvláště trestem odsouzení na nucené práce v dolech. V případě odsouzců jejich smrt podle římského práva nemusela znamenat vždy konec trestu. Římské právo znalo ponižující doprovodný trest – neúctu k mrtvému tělu odsouzence. Je

mnoho svědectví o tom, že příbuzným nebylo dovoleno pohřbit popraveného. K vydání mrtvého těla byl zapotřebí zvláštní akt milosti, který byl – s výjimkou zločinu proti majestátu – žádajícím rodinným příslušníkům obecně udělován. Odmítnutí pohřbu bylo pro židovské cítění něco tak strašného a nepředstavitelného, že se to nesmělo učinit ani zločincům. Proto židovský zákon stanovil, že ani mrtvému rouhači nesmí být odepráno, aby byl zavinutý do lněného plátna a pohřben.

Ježíšův pohřeb podle evangelistů

Podle svědectví čtyř evangelistů Ježíše velerady. Ježíšova smrt z něj udělala vyznavače, který šel k Pilátovi a žádal ho o vydání Ježíšova těla. Pilát jako římský úředník jednal přesně podle předpisů: vyžádal si hlášení důstojníka konajícího službu, a když tento smrt Ježíše potvrdil, daroval mrtvé tělo Josefovi (srov. Mk 15, 45). Markovo evangelium popisuje události tak, jak chronologicky následovaly - "On koupil plátno, a když ho sňal, zavinul do plátna a uložil do hrobu vytesaného do skály. A ke vchodu do hrobu přivalil kámen" (Mk 15, 46). Evangelistovi jde

pochoval Jozef z Arimatie, člen

o zdůraznění, že Ježíšovo mrtvé tělo nebylo bez piety odloženo, ale že mu byl poskytnut důstojný pohřeb.

Janovo evangelium vzpomíná, že u Ježíšova pohřbu pomáhal i Nikodém, vážený člen velerady. "Vzali Ježíšovo tělo a zavinuli ho do plátna s vonnými oleji, jak je u Židů zvykem pohřbívat" (Jan 19, 40). Matoušovo evangelium zdůrazňuje, že to byl nový hrob, který patřil Josefovi (srov. Mt 27, 60).

Evangelista Jan tvrdí, že hrob byl blízko místa, kde byl Ježíš ukřižován. Podle archeologů to byl skalnatý terén na sever od druhé městské hradby. Patřil k západnímu pahorku, na němž bylo postaveno Horní město. Na severovýchodě byl ohraničen hlavním údolím města, na jihu vedlejší. Na sever od druhé městské hradby se nacházely předměstské zahrady Jeruzaléma, které připomínala blízka Zahradní brána. Kvůli kamenolomu se na tomto místě vytvořila prohlubeň, která měla na západě a severu strmé stěny. V těchto svazích byly v Ježíšových časech vytesané skalní hroby, jak o tom dodnes svědčí staré hrobky po obvodu Chrámu Božího hrobu.

Jak vypadal Ježíšův hrob

Pokud si doplníme archeologický výzkum starých hrobů s údaji z *Mišny*, vytvoříme si objektivní představu o tom, jak Ježíšův hrob vypadal. Ve svahu

byla nejprve vyhloubena otevřená přístupová chodba, obvykle s několika schody, aby se dosáhlo potřebné hloubky. Za velmi úzkým otvorem se vytesala čtvercová předsíň, v níž bočních stěnách obvykle byly lavice na sezení vytesané do skály. Vchod do předsíně se dal uzavřít deskou, nebo velkým kulatým kamenem. S předsíní souvisela samotná hrobová komora, která měla mít podle předpisů *Mišny* 2 x 2 m. V takové hrobové komoře byly buď skupinové hroby, kde byla místa až pro osm pohřbených. Jinou podobou místa

byla lavice s obloukem nad ní, nebo mohla být v lavici vyhloubena prohlubeň v podobě žlabu.

Podle podrobné zprávy galského biskupa Arkulfa z roku 670, který jako poutník viděl Boží hrob před jeho zničením egyptským sultánem Hakim, měl Ježíšův hrob podobu žlabovité prohlubně. Do takového skalního hrobu s vyhloubeným žlabem položili Ježíšovo mrtvé tělo.

Největší zázrak v dějinách lidstva

Jelikož byla blízko sobota, předpokládáme, že všichni zúčastnění byli v časové tísní a museli se spokojit s provizorním pohřbem. Určitý čas jistě zabralo snímání z kříže a namáhavé vytažení hřebíků, kterými byl ukřižovaný přibit ke dřevu kříže. Pro pohřeb mrtvoly, která byla zkrvavená, platily u Židů zvláštní předpisy, které se dodržují dodnes. Jelikož krev byla považována za sídlo života, zakrvácené mrtvé tělo se neumývalo, ale bylo pohřbené tak, jak bylo. Zdá se, že mrtvé Ježíšovo tělo bylo takto pohřbeno, jak o tom svědčí vzácná relikvie Turínského plátna, na níž se zachovaly stopy krve. Dnes stojí nad Golgotou a zahradou Josefa z Arimatie starobylý Chrám Božího hrobu.

Prázdny Ježíšův hrob v Jeruzalémě je tak doposud němým svědkem největšího zázraku v dějinách lidstva – zmrtevýchvstání Božího Syna.

(podle KN)

Pokud jsme otevřeni, Boží milosrdenství plyne přes nás

O milosrdenství mluvíme, když někdo dokáže projevit soucit a trpělivost s jiným člověkem, který nemá důvod dovolávat se vlídnosti a očekával by spíše přísnost. Přičemž "ubohost" toho, komu je prokázáno milosrdenství, nemusí být zaviněna, může se do takové situace dostat nevině jako v podobenství o milosrdném Samaritánovi.

Milosrdenství vždy předpokládá situaci meziosobních vztahů. Nudit se, truchlit nebo doufat můžeme i sami, ale milosrdenství vyžaduje druhého. Vztahuje se na jeho skutečnou nebo domnělou bídu či vinu a je zaměřeno do budoucnosti. Milosrdný člověk se angažuje ve prospěch druhého, který je v bídném položení, a to aniž by se chtěl stavět do pozice moci a dát ji druhému pocítit. V čisté podobě je milosrdenství vylitím lásky, která zapomíná na sebe. V zamotaných životních situacích však často postoj milosrdenství musí jít ruku v ruce s jinými postoji (spravedlnost, rozvážnost), aby dobro milosrdenství projevené jednomu člověku nepoškodilo jinému.

Písmo zná několik podobenství o milosrdenství. Jedním z nich, které ukazuje

příklad milosrdenství, ale také naši lidskou křehkost, je podobenství o nemilosrdném sluhovi (srov. Mt 18, 23-35). Jistý sluha dluží svému pánovi velmi mnoho peněz. Když je s tím konfrontován a pán si žádá své peníze zpět, sluha prosí o slitování. Pán by byl velkodušný už i v takovém případě, kdyby byl ochoten počkat. On však zajde ještě dál a dluh mu odpustí. Ale sluha sotva vyjde ven a už jako by zapomněl, co se událo. Když potká svého spolužebníka, který mu dluží pouze zlomek z částky, která mu byla právě odpuštěna, nenechá se obměkčit. Ostatní, kteří to vidí, nechápou, jak může takto jednat. Jak to, že nevnímá souvislosti mezi dvěma téměř stejnými situacemi a že se nedokáže vžít do situace druhého sluhy, přestože stejnou situaci zažil?

Adame, kde jsi?

Na Trnavské univerzitě nedávno přednášel prof. Anthony Joseph Steinbock o morálních emocích z filozofického hlediska. Když mluvil o hanbě, na ilustraci použil pasáž ze začátku knihy Genesis. První emoci člověka, která se popisuje v Bibli, je hanba. Když Adam a Eva snědli ze stromu poznání dobra a zla, pocítili hanbu. Nejde o to, že si uvědomili svou tělesnou nahotu, ale že zůstali obnaženi mnohem základnějším způsobem. Dříve byli nasměrováni na Boha, ale svým rozhodnutím tuto orientaci změnili. Hanba před nimi odkryla napětí mezi původním směřováním a novou orientací, protože to znamenalo změnu hodnot. V nahotě ducha si mohli uvědomit, kým opravdu jsou, a rozhodnout se pro směřování, které je hodnotnější. Bůh se k Adamovi obrátil otázkou:

"Adame, kde jsi?" Chtěl navázat komunikaci a připravit půdu pro to, aby se oddělené aspekty Adamova prožívání mohly dostat do kontaktu a aby ho napětí mezi dvěma orientacemi zasáhlo, když se pro něj otevře.

Setkání se sebou samým

Milosrdenství dává prostor na návrat k sobě, k tomu lepšímu v člověku, ale tak, aby pokud možno nebyli jiní ohroženi svévolí někoho, kdo ublížil a mohl by ublížit.

Problémy sobě i druhým často způsobujeme tím, že nejsme plně sami sebou, že nejsme v kontaktu s různými aspekty svého já, svého prožívání, svých pocitů. Když to přesáhne určitou míru, sociální prostředí reaguje trestem – stanoví nám hranice, které nemáme překračovat. To je projev spravedlnosti.

Zkušenost a moudrost říkají, že nakolik je to možné, je třeba hledat způsob, jak do tohoto procesu vstupovat terapeuticky – čili odhalit člověku ty aspekty jeho já, které dosud neviděl, přehlížel.

Někdo se potřebuje setkat s lepší částí svého já, jiný s horší. Prostředí většinou není ideální a nějak nás poznamená, takže vidíme skutečnost i sebe sama pokřiveně (někdo pro nepřijetí sebe, jiný pro pýchu). Hýbou námi síly, které mohou způsobovat, že ubližujeme sami sobě nebo jiným. Milosrdenství nabízí pomocnou ruku na cestě k harmonizaci s sebou, s druhými i s prostředím. Jde o nabídku na nové začátky ve vyšší kvalitě. Milosrdenství není záležitostí

okamžiku, trvá v čase, je postojem, který může přinést své ovoce, ale nemusí, protože nepůsobí na druhého automaticky. Ve scéně, v níž Ježíš zachrání cizoložnici (srov. Jan 8, 1 - 11), ukáže postoj milosrdenství, nevíme však, zda a do jaké míry to poznamenalo život té ženy.

Milosrdenství a vina

Milosrdenství hledá způsob, jak se podle možnosti vyhnout potrestání viníka. Pokouší se vytvořit situaci, v níž by byl viník konfrontován se sebou samým,

zahanbil by se a sám by měl chuť něco na sobě změnit. První podmínkou takového postoje je odpuštění. Odpuštění přitom neznamená smířit se se zlem a nedělat nic proto, aby chom mu zabránili. Náročnost odpuštění můžeme snadno odhalit z vlastní zkušenosti. Stane se mi, že mi někdo ublíží. Už to, že dokážu zaujmout vnitřní postoj odpuštění,

je velká věc. A přece toto odpuštění málokdy pronikne celé moje bytí. Často uvízne jen kdesi na povrchu. Asi to patří k naší lidské křehkosti – ačkoliv jsem odpustil, na dně duše stále dřímá neodpuštění. Kromě samotného odpuštění je výrazem moudrosti najít přiměřené vnější vyjádření milosrdenství. Někdy to může být laskavé chování k viníkovi, který je právě ve stádiu obrácení, když "vstupuje do sebe", a právě toto mu může pomoci. Jindy je mnohem přiměřenější zdrženlivost spojená s jasným vytyčením hranic, které do té doby ten druhý ignoroval. Ano, odpuštění a milosrdenství mohou být spojeny i s tím, že druhému nedovolíme nadále zneužívat naivní dobrotu, manipulovat druhými nebo být k nim hrubý. V tomto smyslu se milosrdenství stává úsilím hledat co nejlépe řešení, které podnítí druhého ke změně.

Frank znovu vstává

Zajímavým způsobem tento postoj ilustruje film Stevena Spielberga *Chyt' mě, když to dokážeš*, natočený na motivy skutečného příběhu Franka Abagnale ml. Frankovi rodiče se rozvádějí a on se má v šestnácti letech rozhodnout, komu bude svěřen do péče. Namísto toho uteče z domu a stane se z něj šikovný podvodník, který dokáže falšovat šeky, diplomy a vydávat se za někoho, kým ve skutečnosti není. Jeho případ dostane na starost agent FBI, ve filmu pod

jménem Carl Hanratty. Nejde mu jen o to, aby Franka chytil a potrestal, protože mezitím zjistí, z jakých podmínek vyšel, ale chce Frankovi i pomoci. Frankovi trvá roky, a to i roky ve vězení, než postupně změní postoj. Nakonec i díky Carlovi dostane od FBI nabídku na spolupráci při odhalování podvodů a může se znovu zařadit do života.

V tomto kontextu není nejdůležitější to, jak se ten příběh udál ve skutečnosti, ale postoj filmové postavy Carla. Na první pohled by nám nenapadlo dát jeho postoj do souvislosti s milosrdenstvím a s jeho tradičními obrazy. Carl cílevědomě pracuje na tom, aby Franka chytil, vždyť ten svými podvody získal více než dva miliony dolarů. Ve filmu jsou však scény, z nichž je jasné, že Carlovi záleží na tom, aby se Frank mohl vypořádat se svou minulostí a začít nový život. Ježíš by na jeho místě dělal totéž.

Ne odsouzení, ale požehnání

V nejvyšší míře se milosrdenství připisuje Bohu. Už ve Starém zákoně najdeme vyjádření o něm blízké našemu chápání milosrdenství. V Knize moudrosti se píše: "Tvá moc je totiž základ spravedlnosti; a že vládneš nad všemi, působíš, že si vůči všem plný ohledu. ... Ty však, přestože si mocný panovník, soudíš laskavě a spravuješ nás s velkou shovívavostí, protože kdy jen chceš, máš moc po ruce" (Mdr 12, 16 a 18). Tato slova vystihují náročné téma, jak je to s Boží mocí, se vztahem ke spravedlnosti, trestání, odpouštění a shovívavosti. Zkušenosti i příklady z dějin v nás vyvolávají přesvědčení, že moc, spravedlnost a shovívavost se spolu nesnášejí. Mocní panovníci byli většinou tvrdí, někdy krutí a často nespravedliví. Soudy jako instituce a nástroje spravedlnosti jsou tlačeny k tomu, aby osobní dojmy a pocity jako ochota k shovívavosti nechaly bokem a dělaly objektivní rozhodnutí na základě faktů. Jak by Boží jednání, rozhodování a řízení světa mohlo mít všechny tyto zdánlivě protikladné aspekty najednou?

Irský dominikán Paul Murray ve své knize o dominikánské spiritualitě píše, jak by se toto zvláštní skloubení protikladů mohlo projevat v našem duchovním životě. Jeho úvahy jsou zajisté podnětnou výzvou pro křesťanskou spiritualitu obecně. Potřeba kontemplativní modlitby není vedena únikem před špatným

světem, na který bychom chtěli svolávat kletby jako projev Boží moci, která by měla, čím dříve skoncovat se zlem. Takový postoj je v souladu s evangelijním podobenstvím o plevele mezi pšenicí (srov. Mt 13, 24-30). Namísto toho křesťané s vědomím své slabosti a s pokorným rozlišováním vycházejí do světa a svolávají požehnání a Boží shovívavost pro svět v míře, v jaké je potřebuje.

Bůh ukrývá v dlani celý svět

V Dialozích sv. Kateřiny Sienské je působivé místo, kde Bůh vyzývá Kateřinu: "Podívej se do mé ruky!" Když to Katarína udělá, uvidí – a to ji muselo ohromit

–, že Bůh ve své dlani pečlivě ukrývá celý svět. Pak jí říká: "Dcero, podívej se a věz, že nikoho mi nemohou vzít, všichni jsou moji, protože jsem je stvořil a nevýslovně je miluji. Proto k nim budu i přes jejich neřesti milosrdný a přijmu tvou modlitbu, protože jsi ji ke mně pozvedla s velkou láskou a bolestí." Křesťanská kontemplace není ani tak

pohledem v modlitbě na Boha, jako spíš otevřeností pro milost, abychom se mohli dívat na svět Božími očima, shovívavým pohledem, jakým vidí svět Bůh. Taková spiritualita ví, že je třeba se také angažovat ve světě. Nespolehá se na to, že změny kolem nás, které by byly k větší slávě Boží, můžeme dosáhnout silou své vůle. Důvěřujeme Bohu, že má dostatek moci prosadit spravedlnost i prostřednictvím své shovívavosti. Tento důraz na milost, na bláznivou Boží lásku k světu, na jeho spásnou iniciativu je zdrojem spirituality, která je mnohem méně škrobená a mnohem více radostná a spontánní. Pokud je naše snaha příliš úzkostná, zůstáváme uzavření sami v sobě, zatímco otevřenost a citlivá vnímavost znamená, že Boží pravda může do nás a plynout skrze nás.

(podle KN)

Zachraňme něžnost

"Něžnost" je slovo s ohromnou silou. Více než slovo, je to jako slovník, jako důležitým hlouběji kopeme, tím více nacházíme. Vychutnejme si tedy toto vzácné slovo.

Něžnost je odvaha bez násilí, síla bez tvrdosti, láska bez hněvu. Je to především pokoj: opak války, krutosti, agresivity, násilí, necitlivosti. Je to respekt, ochrana, shovívavost. Je to odmítnutí způsobit utrpení jakémukoliv stvoření.

Buďme milí ke komukoliv, koho potkáme, neboť každý svádí nějaké boje. A nikdo si toho většinou nevšimne.

Něžnost je:

- pozdravit první,
- všimnout si, že polévka je chutná,
- odložit mobil a podat ruku,
- pamatovat na narozeniny druhých,
- oslovovat jménem,
- používat utěšující slova,
- podat deku tomu, kdo se třese zimou,
- být přítomen, ale nevtírat se.

Něžnost:

- poslouchá bez stresu o čas,
- raději nosí květiny živým než svíčku mrtvým,
- více říká "my" než "já",
- odmítá arogantnost,
- odpovídá s úsměvem,
- nezvedá hlas,
- dává přednost osobě před televizí,
- hladí ruku nemocného namísto mnoha slov.

Popravdě, něžnost není změkčilost, naopak bohatě chrání a ochraňuje! Něžnost je mazivo lidských vztahů, ochucovadlo života. Pokud vypadne něžnost, nastoupí krutost.

Na začátek bude stačit i těch několik desítek tisíc čtenářů tohoto článku, aby se země začala měnit na předsíní blaženosti.

Darovat něžnost

V San Francisku byl chladný zimní den. Jedna žena v červené Hondě s dárky na zadních sedadlech přijíždí ke stanovišti na zaplacení za přechod mostu přes zátoku. "Platím za sebe a za šest aut za mnou," říká s úsměvem a podává dolary. Jeden za druhým šest řidičů přichází s dolary v ruce, ale poslouchají pouze: "Jedna paní tam vpředu už zaplatila za vás. Hezký večer!"

Řidička Hondy (později se na to přišlo) četla na lístku přilepeném na lednici u svého přítele: "Dělejte skutky něžnosti náhodně a to, co je hezké, dělejte jen tak." Zdálo se jí, že je to právě pro ni. I jejímu manželovi Frankovi se to líbilo až tak, že si to napsal na stěnu auly, kde přednášel. Mezi studenty byla dcera jedné místní novinářky. Ta to dala jako slogan do své rubriky v novinách.

Něžnost podněcuje něžnost, tak jak nenávisť může podněcovat nenávisť.

Moudrost amerických Indiánů

V jednom roce, kdy indiánské kmeny prožívali velký hlad a mnoho trápení, jedna stará Indiánka a její vnuk seděli spolu a povídali se. Stará Indiánka si postěžovala: "Cítím v srdci, že v něm bojují dva vlci. Jeden je hněv, nenávisť a zloba, druhý je láska, soucit a odpuštění."

"Který vyhraje?" ptá se zvědavě vnuk. A stará Indiánka mu pomalu odpovídá: "Ten, kterého více nakrmím."

(podle Don Bosco dnes)

S Ježíšem pod kapotou Islámského státu

Aden v Jemenu. Pátek 4. března 2016. Po adoraci před Nejsvětější a ranním požehnání pěti sester, Misionářek Lásky, jsem posnídal a šel ještě pomodlit do

Návrat do rodné Indie

kaple. Kolem tři čtvrté na devět, když jsem vycházel z domu sester Matky Terezy, uslyšel jsem výstřel z pistole a vzápětí mi jeden z agresorů spoutal ruce. Řekl jsem mu, že jsem Ind. Posadil mě na židli, poblíž recepcce domu sester. Sestry už byly mezi starými lidmi, o které pečují. Vůdce bandy šel za nimi a vrátil se se dvěma sestrami. Pak šel pro dvě sestry, kterým nařídil, aby na něho čekaly poblíž recepcce. Potom ještě hledal pátou sestru, ale nenašel ji. Vrátil se pro čtyři sestry u recepcce a odvedl je z mého dohledu. Všechny čtyři ti lidé zastřelili uvnitř institutu.

Jen jsem se dokázal modlit k Bohu, aby byl k sestram milosrdný a k útočníkům shovívavý.

Neplakal jsem, ani jsem se nebál smrti. Potom mě vzali a strčili pod kapotu auta, které zaparkovali před institutem. Zabouchli kapotu, a ještě šli do kaple, vzali svatostánek s Nejsvětější a strčili jej do kufru od auta, kde jsem byl zavřený. Tak mě odvezli neznámo kam."

Takto o svém únosu vypráví klidným hlasem salesián otec **Tom Uzhunnalil**, který v zajetí teroristů z tzv. Islámského státu strávil dlouhých 18 měsíců. Roku 2015 vstoupila nejbohatší země arabského světa, Saudská Arábie, do války s nejhudší zemí tohoto regionu. Od té doby čelí Jemen (25 milionů obyvatel) systematickému rozvratu. OSN marně volá po konci války a rekonstrukci této země, v níž se odehrává neuvěřitelná humanitární tragédie.

NENAŘÍKAL JSEM, ANI JSEM SE NEBÁL SMRTI.

Ve válce už **zahynuly desetitisíce obyvatel**, převážně civilistů. Počet raněných nelze spočítat, mnoho jich končí v téměř nefunkčních nemocnicích, ale většina je ponechána svému osudu, Rada bezpečností bezzubé „varuje“, nebo raději

mlčí o obecném vyvražďování obyvatelstva, žádné z grémií OSN neodsoudilo Saudskou Arábii za agresi a embargo vůči Jemenu, které se rovnají genocidě.

Obraz Dobrého Pastýře rozstřílený bojovníky IS (Mosul, Irák)

Vyprávění sestry Sally

Představená komunity sester Matky Terezy v Adenu, **sestra Sally**, později svědčila o přepadení a vyvraždění její komunity a únosu otce Toma. Jednoznačně potvrdila, že šlo o atak na křesťanskou víru, kterou sestry a jejich dům ztělesňovaly. Sestry se stejně jako vždy po ránu účastnily mše svaté a pak šly na snídani. Podle svého zvyku kněz zůstal ještě chvíli v kapli v modlitbě a potom ještě uklidil mešní nádoby. V osm hodin měly sestry další modlitbu za svůj apoštolát a pak se odebraly do hostinského domu. O půl deváté vtrhla do domu skupina ozbrojenců Islámského státu, všichni byli v modrých uniformách. Před domem zastřelili šoféra a vrátného. Pět etiopských chlapců, všichni křesťané, běželi k sestrám, aby jim oznámili, že byl jejich dům přepaden islamistickými vrahy. Všichni byli pochyťáni. Islamisté je připoutali ke stromům a postupně každého zabili střelou do týla. Potom jim ještě roztržili pažbami hlavy. Sestry utíkaly po dvou směrem k hostinskému domu, kde bylo ubytováno několik hostů. Čtyři ženy, které pracovaly před domem, křičely na islamisty; „Sestry nestřílejte! Sestry nestřílejte!“ Jedna z nich pracovala v domě patnáct let jako kuchařka. Také tyto ženy ozbrojenci postříleli. Nejprve chytili sestru Juditu a Reginettu, svázali je, střelili je do týla a rozbili jim hlavy. Zatímco další sestry

se rozprchly do různých stran, představená vběhla do konventu, aby varovala otce Toma. Mezitím chytili sestru Anselmu a Markétu, svázali je a postříleli stejně jako ostatní. Provizorně je pak zahrabali do písku.

SESTRY I OSTATNÍ KŘEŠŤANÉ V JEJICH DOMĚ ZHYNULI PROTO, ŽE JSOU KŘEŠŤANÉ.

Islamisté zamířili ke konventu, kde sestra Sally byla za dveřmi v zázemí u lednice. Všude po domě pobíhali islamisté a hledali představenou. Asi třikrát

vstoupili také do zázemí s lednicí, ale sestru Sally nenašli. Stála potichu těsně za otevřenými dveřmi – jako zázrakem na ni nepřišli. Vlastně se neskrývala, ale prostě zůstala stát.

Když otec Tom slyšel všechen ten hluk a střelbu, zkonsumoval zbylé hostie. Velkou hostii ale už skrýt

ani zkonsumovat nestihl, ale hodil ji nádoby s vodou. Jeden ze sousedů pak viděl, jak Toma ozbrojenci nakládali do auta, které pak odjelo a dlouho po otci Tomovi nebylo ani stopy. Ještě před odjezdem militanti rozbili nebo ukradli všechny posvátné nádoby a zničili kapli (sošku Panny Marie, kříž, oltář, svatostánek, Bibli). Sestra Sally řekla, že Tom sestrám říkal každého dne: „Jsme připravení na mučednickou smrt.“

Aden je vstupní branou do Jemenu, nejbohatší jemenské město. Před časem usilovalo o autonomii a vlastní administrativu – pro jeho význam si Saudové vybrali toto město jako vstupní bránu pro islamisty, protože dobytí Adenu znamenalo dobytí celého Jemenu. **První na řadě mezi oběťmi jsou křesťané.** Misionářky Lásky nebyly povražděny v souvislosti s válkou, jelikož nepředstavují žádnou politickou sílu. Takzvaný **Islámský stát** však **usiluje** především **o vykořenění jakékoli stopy křesťanství.**

Sestry i ostatní křesťané v jejich domě zahynuli proto, že jsou křesťané, Sestra Sally svědčí o tom, že **oběť jejich sester i dalších lidí z jejich domu** by měla být **semínkem**, které přinese Jemenu i Blízkému i Střednímu východu **mír.**

Otec Tom vypráví o svém zajetí

Otče Tome, jak jsi strávil těch osmnáct měsíců v zajetí a jak s tebou zacházeli?
„Byly to dlouhé měsíce nejistoty a čekání, Nemohl jsem dělat nic jiného než se modlit na všechny možné úmysly. Většinou jsem spal, modlil se, přemýšlel jsem o výuce v učňáku, co bych říkal žákům – připravoval jsem se teoreticky na výuku... Tak šel den za dnem, neměl jsem žádný kontakt s okolím, nevěděl jsem ani, kde jsem. Neublížovali mi, nemučili mě. Dávali mi jídlo třikrát denně, jednou se mě vyptávali na to, kdo jsem, na rodinu, kde jsem všude byl, koho znám. Byl jsem jejich vězněm, celé dny a noci jsem seděl na polštáři, stál nebo ležet a spal. Den jsem začínal modlitbou Anděl Páně, následoval Otčenáš, Zdravas za každou ze zabitých sester, pak jsem se modlil za svou salesiánskou provincii, za kongregaci, za farnost za rodinu a na další úmysly. Neměl jsem hostie ani víno. lekcionář ani breviář, ale každý den jsem v duchu sloužil mši svatou. Připomínal jsem si každý den četbu ze Starého i Nového zákona, nějaký evangelní zázrak, podobenství nebo příběh z Ježíšova života. Modlil jsem se za zemřelé salesiány, za své příbuzné, za farníky a za všechny lidi, které jsem znal. Prosil jsem také, pokud to bude Boží vůle, za osvobození. Často jsem se modlil růženec. Občas jsem se nemohl modlit, protože odvedle zaznívala nahlas arabština a já jsem se nedokázal soustředit.“

Co jsi dělal, když ses dozvěděl o zabití Misionářek Lásky?

„Když jsem se dověděl o smrti sester Matky Terezy, měl jsem velký strach. Modlil jsem se za sestry, aby k nim a k dalším obětem byl Bůh milosrdný, a prosil jsem, abych dostal milost a sílu a zůstat Bohu a svému poslání věrný.“

Jak to bylo s natáčením videí s tvými výzvami?

„Dobře si to připravili. Dali mi vždycky nějaký čas, abych si nachystal videovýzvu, která jím měla také přinést peníze (výkupné) - nemohl jsem dělat nic jiného, než je poslechnout Stríleli, řvali a dělali, jako že mě řežou nožem. Doufali, že jim to rychle přinese dolary.“

Jaké bylo potom setkání s papežem?

To byla milost! Prostě jsem se před Svatým otcem Františkem rozplakal, on mě objal a políbil. Byl empatický, soucitný a laskavý – dvakrát mi políbil ruce. Znovu mi byl darován život, a tak jsem prosil Svatého otce, aby se modlil za mě i za svět.

(Z časopisu Botlettino Salesiano)

Symbol nespravedlivě vězněných

Existuje kniha, kterou autor nikdy neplánoval, ale byla vynucena hrozným způsobem. Jmenuje se *Filozofie utěšitelka*. Její autor Boethius (480 – 524) ji napsal jako odpověď na svou životní situaci ve vězení ostrogótského krále Theodoricha, u kterého byl nespravedlivě obviněn ze spiknutí, vězněn a nakonec popraven. Přestože kniha vznikla ve vězení, je filozofovým nejznámějším dílem.

Filozofie utěšitelka byla povinnou četbou na středověkých univerzitách. Existuje asi 40 různých rukopisných prepisů této knihy a v novověku po vynalezení knihtisku Gutenbergem dosáhla přes 40 knižních vydání a byla přeložena do mnoha jazyků. Tvrdí se, že po Písmu svatém a následování Krista od Tomáše Kempenského se žádné jiné knize nedostalo tolik pozornosti jako právě této.

Boethius se narodil v Římě a už jako 24letý se dostal do vysoké politiky. Stal se senátorem a o šest let později římským konzulem. Byla to opravdu blesková kariéra, která mu přinášela vliv, bohatství a úctu. Ale netrvalo to dlouho. Na královském dvoře císaře Theodoricha ho podezírali ze spojenectví s byzantským císařem Justiniánem, a když se ujal obhajoby svého přítele, senátora Albína, obvinili ho ze spiknutí, vsadili do vězení a odsoudili na smrt. Popravili ho, když měl pouze 44 let. Město Pavia slaví Boethia jako mučedníka víry.

Během svého pobytu ve vězení byl nucen hledat východisko a zdůvodnění své pozemsky beznadějně situace. A právě o tomto hledání je jeho dílo. Boethius sebe i nás učí, že lidský osud není v rukou fatalismu, ale Boží prozřetelnosti čili Boha, se kterým lze mluvit. Hledání pravé moudrosti se pro něj stává lékem duše (první kniha) a také ve vězení může člověk prožívat skutečné štěstí ve své duši (druhá kniha), protože "zlo nic nezmůže proti moudrosti, která se mocně rozpíná od jednoho konce světa na druhý" (třetí kniha). Blahobyt člověka na této zemi je pouze dočasným, pomíjivým stavem, na který se člověk nemůže spoléhat (čtvrtá kniha). Neštěstí (lat. Adverse fortuna) umožňuje rozlišovat pravé přátele od falešných, protože falešní přátelé člověka v jeho neštěstí

opouštějí, a tak mu zůstanou pouze skuteční přátelé. Toto zjištění je pro člověka velkou vzácností (pátá kniha).

Někteří autoři, z nichž snad nejvíce vyniká papež Benedikt XVI., považují Boethia za "symbol obrovského počtu nespravedlivě vězněných a poražených všech dob". A teologové chápou jeho život a smrt jako "vstupní bránu ke kontemplaci Krista ukřižovaného na Kalvárii".

Autor se neopírá o náboženské autority na prvním místě, ale používá vlastní rozum a zkušenost antických řeckých a římských autorů jako způsob argumentace. Proto ji mohou číst všichni lidé bez rozdílu náboženství nebo životního přesvědčení. A protože i dnes mnozí jsou nespravedlivě vězněni a zabijeni, je vhodná jako čtení současnosti.

(podle KN)

Jáhnen – jeho postavení a úkol v Církvi

Jáhnenství je prvním stupněm posvátného stavu. Před jeho přijetím se vyžaduje tříletá duchovní formace. Služba jáhna, který plní úkoly pod vedením a autoritou ordináře a faráře, má i misijní rozměr.

Vážená redakce,

zajímalo by mě, co může jáhnen (a co nemůže ve srovnání s knězem) dělat. Potkal jsem jáhna, který měl svou rodinu, a jiného, který žije v celibátu. Jaké je tedy postavení, úkoly a podmínky pro vykonávání jáhenského služby? Proč se počet jáhnů v Evropě zvyšuje?

Petr

Milý Petře,

vaše otázka se týká svátosti posvátného stavu, která má tři stupně: episkopát, kněžství a jáhnenství. Jáhnenství je prvním stupněm posvátného stavu. Služba jáhnů v Církvi sahá do apoštolských dob (viz Sk 6, 1-6 a 1 Tim 3, 8-13).

Jáhen je svěcen ke službě, kterou Církev konkretizuje: pomáhá biskupovi a knězi při liturgických slavnostech, uschovává Eucharistii, dává svaté přijímání, přináší viatikum umírajícím, uděluje požehnání Oltární svátostí, může křtít, oddávat, pohřbívat, kázat Boží slovo, učit náboženství a připravovat věřící na přijetí svátostí. V nepřítomnosti kněze může vést bohoslužbu slova, vykonávat sociální službu a službu nemocným, pod autoritou faráře je nápomocný při péči o hmotné potřeby farnosti a podobně. Žije prostým a střídmým životem, který vede ke kultuře darování se. Všechny úkoly plní pod autoritou ordináře a faráře.

Trvalé jáhenství mohou nyní přijmout svobodní muži a vdovci, vždy se závazkem celoživotního celibátu, stejně jako i ženatí muži, na kterých se v případě ovdovění rovněž vztahuje závazek celibátu. Důvodem pro obnovení této služby bylo, aby služebníci Církve byli lépe a bezprostředně přítomni v rodině, na pracovištích i ve společnosti. Nedostatek kněží však nebyl hlavním motivem znovuzavedení jáhenství. Posláním jáhna je svědčit beze slov – svou přítomností, službou, laskavou péčí o potřeby Církve. Jeho služba má proto misijní rozměr.

O podmínkách a principech svěcení jáhenství se zaměřením na trvalý jáhenství se píše v Směrnících o formaci, životě a službě trvalých jáhnů. Aby někdo mohl přijmout jáhenství, potřebuje projít formací, která trvá minimálně tři roky. Vyžaduje se přiměřený věk – v případě svobodných 30 let života, v případě ženatých jáhnů završení 40. roku života a deset let uspořádaného manželského života, jakož i soulad s požadavky Kodexu církevního práva. Trvalý jáhen na základě přijatého svěcení patří do duchovenského stavu a je včleněn do místní církve.

Co se týče počtu trvalých jáhnů v Evropě, přesná čísla uvádí oficiální papežská ročenka *Annuario Pontificio*, která v roce 2014 v Evropě zaznamenala nárůst

o 29 procent. Znamená to, že Evropa měla již přes 15 tisíc trvalých jáhnů. Je třeba si však uvědomit, že tento úřad narůstá ani ne tak z důvodu úbytku kněžských povolání, ale – jak ukazují zkušenosti – ze zralosti církevních společenství, která pochopila, že jáhenství je služba, která pomáhá oživovat farní společenství a má se stát první linií, která naslouchá dnešnímu světu a napomáhá budovat společenství v duchu nové evangelizace. Teolog Walter Kasper v této souvislosti řekl: "Právě dnes Církev potřebuje duchovně motivované, vzdělané, dobře připravené a rozumně stanovené a horlivé jáhny, kteří nejsou ani náhradníky kněze, ani sociálními pracovníky, ale svátostným způsobem jsou reprezentanty jáhna Ježíše Krista, který zde zpřítomňuje Boží lásku, která skrze Ducha Svatého je vlitá do našich srdcí. Jsou tak v popředí uskutečňovatelů nové civilizace lásky. Jsou pozhánáním pro Církev i pro lid, který je jim svěřen."

Přeji vám, milý Petře, aby i tento pohled na jáhny ve vás vzbuzoval ochotu modlit se a obětovat se za jáhny, aby byli věrní svému poslání.

(podle KN)

Doma jsem jen uklízečkou

Když ženě nepomohou s domácími pracemi ani muž, ani děti, cítí se zraněná. Ženy v rodině jsou často soukromými uklízečkami a kuchařkami. Když taková žena chodí ještě do práce, cítí se právem nespokojená. Vše se však dá vyřešit. Například vhodně zvolenou komunikací.

Vážená redakce,

byla jsem dlouhá léta svobodná. Před nějakým časem jsem poznala muže – mladého vdovce se dvěma dcerami (nyní mají 9 a 11 let). Postupně jsem si však uvědomila, že jsem jen služebná v domácnosti. Manžel se přehnaně věnuje jen dcerám. Když jsem mu to párkrát taktně vytkla, tak se to na chvíli změnilo. Dcery jsou líné, v domácnosti nic nepomohou, navíc jsou v pubertálním věku, a tedy vůči mně jako nevlastní matce i arogantní. Já si připadám pouze jako doplněk v domácnosti. Snažím se udržovat pohodovou atmosféru, ale nevidím žádný pokrok. Už jsem začala přemýšlet i o rozvodu, ačkoli jsem katolička (jsme spolu 3 roky). Prosím vás o radu, co mám dělat?

Dáša

Milá Dášo,

otázka komunikace mezi lidmi patří k těm nejzákladnějším již po staletí existence lidstva. Často se setkáváme se situací, kdy člověk ví, co chce, co by mu v dané chvíli pomohlo, ale hůř hledá způsob, odvahu nebo i sílu to patřičně vyjádřit. Společenské trendy v 21. století se zaměřují zejména na dosahování vlastních, často individuálních cílů, což se odráží i ve způsobech, jak lidé mezi sebou komunikují. Z poslouchání se přenesla váha na vyprávění, z pochopení na vysvětlování. I vy, jak popisujete, zažíváte pocit bezmocnosti, ba až rezignace a vaše rodina vám přitom není lhostejná. Dnes se stále častěji setkáváme s pojmem asertivita. Je to moderní a novodobý prvek v komunikaci, jehož znalost umožňuje prosadit své požadavky. Její základní zásadou je, abychom uplatněním vlastních požadavků neubližovali druhým ani sobě. Jednat asertivně znamená jednat jasně, rozhodně, stručně a klidně. Desatero asertivních práv mimo jiné říká, že máte právo říci "ne" a "nevím"; máte právo říci "já vám nerozumím"; máte právo si určit, zda a nakolik jste zodpovědná za chování jiných lidí a podobně. Věnovat se dalším rozhovorům – komunikaci s vaší rodinou, zavést například společné večerní stolování, kde významem není pouze společná večeře, ale zejména společně se všemi členy domácnosti se podílet na její přípravě, vzájemné obsluze a stejně během stolování vést smysluplnou komunikaci a vyslechnout každého člena rodiny. Mnoho rodin dnes má tzv. rozpis domácích služeb (nákupy, úklid, příprava snídaně, svačiny atd.). Po konzultaci s vaším manželem by bylo dobré do rodinného života vnést i matku vašich nevlastních dcer; např. každou neděli nebo jiný vhodný den ať si společně uvaří jídlo, co měla ráda i jejich máma a ať si vzpomenu na nějaký pěkný zážitek s ní. Jde o to, aby bylo zřejmé, že i když není fyzicky přítomna, je stále součástí rodiny, je s nimi.

Věřím, že i pro vás bude dnešek hezčí než včerejšek. Přeji vám i vaší rodině hodně Božího požehnání.

(podle KN)

Pro zamilované

Žít život je dobrodružství hezčí než láska!

LÁSKA NA PRVNÍ POHLED

Láska na první pohled existuje jak pak by ne! Přichází na svět, když tváří v tvář pěknému chlapci či dívce s uznáním hvízdáme: "Fíha, to je ale kus!"

A zdá se, že léto existuje jen proto, abychom si mohli v první osobě vyzkoušet "výbušný potenciál" tohoto druhu lásky. Představte si situaci. Jste na pláži, opékáte se na slunci a pomalu se vaříte ve vlastní šťávě. Najednou se na obzoru zjeví postava, která jako by přišla přímo z ráje. Okouzující tvář, dokonalá postava, úsměv na čtyřicet zubů typu "Zářím i když nesvítí slunce". Jak lze odolat takovému "blesku z čistého nebe"? Nic se nedá dělat! Před tímto dívem přírody se srdce pustí do bláznivého tance a mozek ztrácí jakoukoliv kontrolu! A tak se všemožně snažíme přiblížit se k této "hvězdě", zaujmout ji.

Láska na první pohled (a slunce je jejím velkým komplicem, protože opéká hlavy, dokud nás nepřipraví o smysly) je hlavním hrdinou bláznivého léta.

Jak vzniká

Jak vůbec k takovému zamilování přichází? Až příliš jednoduše (a mnozí z vás to dobře vědí). Vše začíná očima, které si prohlížejí někoho neznámého, "něco" speciálního, zvláštního... ve fyzickém zjevu. Přesně tak. Velkým nebezpečím lásek na první pohled je právě ta skutečnost, že nás přitahuje především zevnějšek toho druhého. Velké a tajemné oči, výjimečně krásné rty, dokonale rovné nohy, voňavé a lesklé vlasy přivádějí k šílenství. A nemyslete si, že láska na první pohled se rodí jen

vůči krásným lidem. Můžeme zůstat okouzleni i malou zvláštností, která ale v našich očích dělá právě "toho" člověka výjimečným!

Jak ji poznat

Je to jednoduché. Vidíte nějakého člověka a ničemu nerozumíte? Jste jím přitahováni jako magnetem? OK, je to láska na první pohled. Zvláštní cit! Na přežití mu stačí, aby dotyčného viděl. Není nutné ho dobře znát! Srdce pracuje na vlastní pohon a ujistí vás, že někdy vás přivádí do situací podobných hvězdným filmům!

Pár rad

1. Láska na první pohled, zvláště ta letní, je nejen vzrušující, sladká, romantická, ale také velmi "nebezpečná". Častokrát totiž připravuje o zdravý úsudek a vy jste najednou zamilovaní do člověka, kterého neznáte, a který možná ani neví, kdo jste! Dejte si tedy pozor. Když si uvědomíte, že vás někdo zajímá, protože je hezký, dobře tancuje nebo má krásné plavky, zkuste si s ním promluvit dříve, než se mu složíte k nohám! Komunikace vám umožní prohloubit poznání a pochopit, zda to, co "se třpytí" je opravdu "zlato".

2. Láska na první pohled vám může připravit překvapení. Mohlo by se totiž stát, že člověk, který je "navenek" krásný, není velmi pěkný "uvnitř". Krásná chlapců či dívek se neměří obvodem svalů či hloubkou zelených očí. Být opravdu hezcí znamená být zajímaví, sympatičtí a živi "uvnitř".

3. Nedejte se oklamat, nezastavte se jen při tělesném zjevu. Zkuste jít dál a něco objevit. Pokud je tam poklad, určitě ho najdete.

4. Stát se "oběťmi" lásky na první pohled je zcela normální a zároveň je to i zkušenost, která by vás mohla připravit na pravou lásku, která netrvá pouze jedno roční období. Nemějte pocitu viny. Pokud jste se právě zamilovali do plavčíka nebo jste ztratili hlavu pro blondýnku pod slunečníkem. Je to tak přirozené! Aby však srdce správně fungovalo a odevzdalo bohatství lásky do správných rukou, potřebuje neodmyslitelnou pomoc mozku.

5. Snažte se být vždy kritičtí a pozorní, zvláště v létě. Klidně se kolem sebe rozhlížejte. Nedůvěřujte příliš dokonalým, příliš pěkným lidem! Obvykle jsou to právě ti, kteří se chtějí pouze pobavit a hrát "na lásku". Zamiřte výše, odvažte se vyžadovat více!

MINITEST – Láska stop nebo pěkně prosím?

1. Vidím na pláži „super kus“:

- a) fata morgána?
- b) velmi mě zaujal
- c) nemám co říct: neznám ho/ji

2. Vždy mě na ní/něm zaujme:

- a) velmi otevřený způsob chování
- b) tělo vytrénované v posilovně
- c) oči, vysílají něco úžasného

3. Chceš ho/ji lépe poznat?

- a) určitě, je to úžasné!
- b) je to lepší, než cokoliv jiného!
- c) takto se mi líbí a to stačí

4. O lásce na první pohled si myslím:

- a) že je to láska jako každá jiná
- b) že je to povrchní cit
- c) že se hodí jen na jedno roční období

BODOVÁNÍ

	1	2	3	4
a)	4	10	4	10
b)	7	4	10	4
c)	10	7	7	7

Od 16 do 20 bodů

Myslíš, že abys měl někoho rád, stačí hezké tělo? A všechno ta krása, kterou nosíš ve svém nitru, tě opravdu nezajímá? Zamysli se nad tím!

Od 21 do 30 bodů

Láska na první pohled není nic zvláštního, ale není ani k zahzení, že? Zkus se tedy dívat i po krasavcích, a zároveň nezapomínej na vnitřní krásu lidí!

Od 31 do 40 bodů

Jsmo tu správně. Láska na první pohled pro tebe není velmi důležitá. Proč tedy přátelům nepomůžeš objevovat hezké a skryté stránky lidí žijících kolem vás?

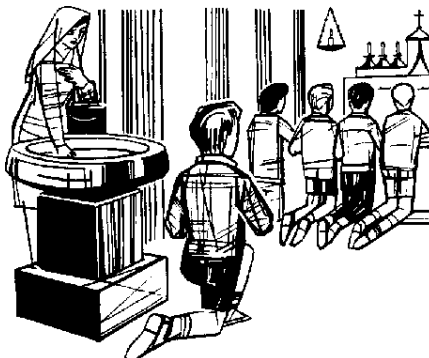
52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

36.**SLAVENÍ MŠE SVATÉ V NEDĚLI****Učení víry**

- Ježíšovým společenstvím je Církev.
- Ježíš nás vyzývá, abychom se o jeho lásku dělili i s jinými lidmi.

Podněty na poučení z každodenního života

- Během páteční nebo sobotní přípravy na slavení mše v neděli.
- Když se některé z vašich dětí chystá na první svaté přijímání.
- Na narozeninové oslavě vašeho dítěte.

Je neděle, jsi na **mši svaté** a tiše klečíš. Lidé ještě přistupují ke svatému přijímání. Domodlíš se osobní modlitbu po svatém přijímání a očima přeběhneš po okolostojících farnících. Kolem tebe

prochází velká rodina, děti jsou jako živé stříbro, nikde nepostojí. Starší řádová sestřička se, ťukající hůlčičkou o podlahu, vrací na své místo. Z mladého páru dvacátníků přímo vyzařuje energie a zájem o kariéru čerstvých absolventů vysoké školy. Všimneš si všech – mladých, starších, mužů, žen. Někteří mají v očích jiskru, jiným se dá z tváře vyčíst výraz "proč jsem vůbec tady?" Bůh však volá každého. Každý z nás má něco mimořádného, co může nabídnout – dary, talenty, ducha, zkušenosti, něco, s čím se může podělit s druhými. Jakým jedinečným darem přispíváš do Božího společenství ty?

Začátek rozhovoru

I tvůj syn nebo dcera přispívají svým jedinečným talentem do Božího společenství. Pomoz jim odhalit, o jaký talent v jejich případě jde. V čem excelují, z čeho mají radost, na co mají přirozený talent, k čemu inklinují? Tvoje dítě může své talenty využít pro společenství různým způsobem. Pokuste se na nějaký z nich společně přijít.

Jak navázat na téma

Přemýšlej, jak bys svému dítěti dokázal, že i ono má dary a talenty, které může využít, ať už ve škole, nebo ve farnosti. Řekněme, že tvá dcera nebo syn dobře čtou. Spolu si nahlas něco přečtete a potom dodej: "Ty ale pěkně čteš! Pouvažuj, jestli se nechceš stát lektorem." Nebo máš mimořádně aktivní dítě s nekonečnou energií. Řekni mu: "Jsi velký a silný, vidím, že rád přenášel věci sem a tam. Co kdyby si v neděli chodil pomáhat do domu pečovatelské služby vozíčkářům projít přes chodby do kaple na mši? Tak co, zajezdíš si?" Dítěti, které snadno a přirozeně navazuje vztahy, můžeš poradit: "Všiml jsem si, jak ses pěkně zachoval k tomu novému chlapci v sousedství a jak si ho představil ostatním chlapcům a dívkám. Naše náboženství tomu říká pohostinnost a já si myslím, že ty máš právě tento dar pohostinnosti. Nechtěl by si ve farnosti příležitostně vítat nové rodiny?"

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

První křesťané svým životem dokazují hlubokou lásku k Bohu a navzájem mezi sebou: Sk 2, 42 - 47.

Co na toto téma říká Církev

Když se dělíme s druhými lidmi, dáváme jim něco, co je naše. Celé Ježíšovo poselství je ztělesněným dáváním. Učil nás, že jeho Otec nám dal svého jediného Syna, aby nás zachránil a spasil. Sám Ježíš dává svůj život za nás, abychom my mohli žít. Po svém nanebevstoupení nám dává Ducha svatého a naplňuje nám tak srdce Boží láskou. Duch svatý nás vybízí, abychom se i my dávali druhým a abychom to dělali svobodně a dobrovolně, protože tak nás bude moci ještě více naplnit Boží láskou.

Dělit se s druhými je záměr, ke kterému nás Církev neustále vybízí. Katolíci se modlí a prosí slovy papeže Jana Pavla II.: "Kéž si bohatí a chudí uvědomí, že jsou sourozenci; kéž se navzájem podělí o to, co mají, jako děti jednoho Boha, který je všechny stejně miluje; který chce dobro každého z nich a který každému nabízí dar pokoje!" Když Církev mluví o sdílení, nemá na mysli pouze finance, ale i lásku, víru, to, že stojíme při někom, kdo to právě v té chvíli potřebuje, nebo pomáháme vytvářet jednotu a pokoj.

Při mši si například podáváme ruce na znamení pokoje nebo se obejmeme s členy rodiny, s přáteli, se sousedy na znamení toho, že jsme smířeni s Bohem a navzájem mezi sebou. Dosvědčujeme tím i to, že jako křesťané se snažíme všude, kam přijdeme, přinášet pokoj. Když jdeme ke svatému přijímání, přistupujeme k Pánovu stolu jako smířený lid plný pokoje.

Krátká modlitba s dítětem

Nyní se modleme a děkujeme Ježíši za to, že nás učí, jak máme jednat v našem společenství a v naší farnosti:

Ježíši, můj příteli a učiteli, děkuji ti,
že mi ukazuješ,
jak díky tomu, že se dělím s ostatními
o všechno, co umím a co mám,
dokazuji svou lásku k tobě a k druhým lidem.
Amen.

Co jsme prožili

Dobývání severního pólu

O jarních prázdninách jsme jako ministranti měli možnost vyrazit s panem farářem dobývat severní pól. V neděli po Svátostném požehnání v Dolních Loučkách jsme si dali věci do auta pana faráře a vyrazili jsme společně i s naším dvorním kuchařem na cestu, která ubíhala velmi rychle. Brzy jsme dorazili do Úsobí, kde nás místní pan farář provedl po faře, na které měl pro nás připravené pěkné bydlení. Společně jsme si také prohlédli místní kostel Sv. Petra a Pavla a pak už jsme se šli zabydlet. O něco později dorazili naši spolubydlíci - ministranti z Velkých Bílovic, se kterými jsme se seznámili a večer jsme strávili společně při hraní stolních her. Druhý den byl budíček v 7 hodin. Nasnídali jsme se a vyrazili jsme na zříceninu kaple Andělů strážných, která stávala v lese nad Úsobím. Vrátili jsme se na oběd a odpoledne jsme hráli hry. Další den nás čekal výlet lokálkou do Humpolce. Tam jsme navštívili muzeum Hliníkárnum, kde jsme si cvičně napsali písemku na znalosti filmu Marečku, podejte mi pero. Poslední den dopoledne konečně došlo na dobývání severního pólu. Vydali jsme se hledat poklad, který se nám sice podařilo najít, ale vybrali jsme si špatnou truhlu. Útěchou nám byly výborné čokoládové bonbóny. Moc se nám tam líbilo a děkujeme panu faráři, že jsme měli tuto možnost.

O jarních prázdninách jsme jako ministranti měli možnost vyrazit s panem farářem dobývat severní pól. V neděli po Svátostném požehnání v Dolních Loučkách jsme si dali věci do auta pana faráře a vyrazili jsme společně i s naším dvorním kuchařem na cestu, která ubíhala velmi rychle. Brzy jsme dorazili do Úsobí, kde nás místní pan farář provedl po faře, na

Společně jsme si také prohlédli místní kostel Sv. Petra a Pavla a pak už jsme se šli zabydlet. O něco později dorazili naši spolubydlíci - ministranti z Velkých Bílovic, se kterými jsme se seznámili a večer jsme strávili společně při hraní stolních her. Druhý den byl budíček v 7 hodin. Nasnídali jsme se a vyrazili jsme na zříceninu kaple Andělů strážných, která stávala v lese nad Úsobím. Vrátili jsme se na oběd a odpoledne jsme hráli hry. Další den nás čekal výlet lokálkou do Humpolce. Tam jsme navštívili muzeum Hliníkárnum, kde jsme si cvičně napsali písemku na znalosti filmu Marečku, podejte mi pero. Poslední den dopoledne konečně došlo na dobývání severního pólu. Vydali jsme se hledat poklad, který se nám sice podařilo najít, ale vybrali jsme si špatnou truhlu. Útěchou nám byly výborné čokoládové bonbóny. Moc se nám tam líbilo a děkujeme panu faráři, že jsme měli tuto možnost.

jeme panu faráři, že jsme měli tuto možnost.

Standa Prosecký a Kuba Réman

Ostatky v Dolních Loučkách

10. únor byl ve znamení dolnoloučských ostatků, které každoročně pořádá od příchodu otce Pavla Kulturní spolek ve spolupráci s farností.

V 9:00 se vydal obcí průvod masek, kterému se dostalo vlídného přijetí a pohoštění na jednotlivých stanovištích, aby pozval na večerní zábavu a pochování basy.

V 19:00 začala v orlovně zábava. Bohatý kulturní program, opravdu bohatá tombola, pohoštění a samozřejmě široký repertoár skupiny "Echo" přispěly k výborné náladě a skvělé atmosféře celého večera.

O půlnoci však byla pochována basa a všechno veselí a bujaré radovánky skončily. Nastala 40denní postní doba, a to je důvod, abychom se ztišili, zamysleli se nad utrpením Ježíše Krista, který se za nás vydal cestou bolesti, nechal se přibít na dřevo kříže, aby nás svou smrtí zachránil a připravil nám tak nový život v království věčné radosti, lásky a štěstí.

Upřímné poděkování patří všem organizátorům, kteří dokázali svůj volný čas obětovat pro radost druhých. Jedině tam, kde je opravdová láska, přebývá milující Bůh.

Jana Jurná

Cestománie, aneb jak se žije v Texasu

Ve středu 21. února jsme v naší farnosti prožili pěkné chvíle s Mgr. Vojtěchem Zahrádkou, který byl od 25. 6. 2017 ustanoven k jáhenské službě ve farnostech Tišnov a Předklášteří. Přijel se s námi podělit o svoje zážitky z Texasu.

V 17:00 byla ve farním kostele sloužena mše svatá, jejímž celebrantem byl otec Pavel, koncebroval jáhen Vojtěch. A pak už nic nebránilo tomu, abychom se zaposlouchali do zajímavé přednášky, která začala v pastoračním centru na faře v 18:00.

Nejdříve se ujal slova otec Pavel, který milého hosta přivítal. A protože jáhen Vojtěch prožil v loňském roce se dvěma spolubratry v Texasu celý měsíc, postupně jsme se dověděli hodně zajímavých poznatků nejen o státě, ale i o lidech, kteří v něm žijí. Svůj výklad měl podložený fotografiemi a mapami, ochotně odpovídal na všechny dotazy farníků. Po více jak hodinové přednášce si 12 farníků odnášelo do svých domovů pěkné vzpomínky a spoustu znalostí o dalekém Texasu.

Upřímné poděkování určitě patří otci Pavlovi za zprostředkování této přednášky, jáhnu Vojtěchovi za jeho čas, který nám věnoval, a všem farníkům, kteří rozhodně účasti nelitovali. Ale také dobrému Bohu, který nám dopřál společné setkání.

V letošním roce přijme jáhen Vojtěch v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla z rukou otce biskupa kněžské svěcení. A tak na něho pamatujme ve svých modlitbách, vyprošujme mu hojnost Božích milostí, ochranu Matky Boží, Panny Marie a dar zdraví na jeho dalších cestách.

Jana Jurná

Cestománie – Uganda, perla Afriky

V pořadí 2. cestománie, tentokrát s názvem Uganda – perla Afriky, se uskutečnila v neděli 18. 3. po pobožnosti Křížové cesty a Svátostném požehnání v pastoračním centru na faře v 15:00. O svých zážitcích z Ugandy nám přijel popovídat pan Jozef Magda z Bratislavy, projektový manažer "Dobrej noviny". Ugandu navštívil několikrát, naposledy na přelomu ledna a února.

Nejprve otec Pavel vzácného hosta přivítal, a pak už jsme se zájmem poslouchali přednášku o životě obyvatel, kteří v Ugandě žijí, které spojuje vzájemná láska a porozumění zvláště v těžkých životních situacích. Přivezl s sebou spoustu fotografií a pro rozšíření znalostí nám věnoval letáčky.

Po hodinové přednášce pan Jozef Magda ochotně a s jistotou odpovídal na dotazy farníků. Bylo vidět, že se ve svém oboru vyzná, že má svou práci opravdu rád. 15 farníků si našlo na jeho povídání čas a na pěkně strávené nedělní odpoledne jen tak nezapomenou. Po skončení přednášky následovalo pohoštění.

Upřímné poděkování patří otci Pavlovi, který zorganizoval opět pěknou akci pro svoje farnosti, panu Jozefovi za zajímavé povídání, také těm, kdo připravili pohoštění i všem zúčastněným.

Popřejme panu Jozefovi a všem jeho spolupracovníkům hodně pevného zdraví a sil v jejich náročné práci. Ať je Bůh provází svým milosrdenstvím, Panna Maria svým mateřským požehnáním a my svými modlitbami na všech jejich cestách.

Jana Jurná

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti jsme postoupili k roku 1983. Po většinu tohoto roku byl administrátorem farnosti P. Jan Daněk. Od listopadu 1983 pak správu žďárecké farnosti převzal P. Josef Soukop z Dolních Louček.

Na závěr článku si několika fotkami připomeneme primici P. Jiřího Balabána, která se ve Žďarci konala 3. července 1983.

1983 (potřetí)

Koncem prázdnin se podařilo sehnat dub na lavice. Započali jsme na nich práci u pana Otokara Melichara na Ostrovech. Koncem října jsme oddělali v kostele modřínové obložení, které už bylo místy prohnílé a chytilo houbu. Zeď se musela vyspravit a nahodit. Je to bezprostřední příprava na instalaci nových lavic.

4. prosince 1983 byly dány do užívání nové dubové lavice. Pracovalo se na nich po 4 měsíce. Práci vedl pan Otokar Melichar – stolař na Ostrovech. Několikrát pomohl jeho bratr Jaroslav Melichar (vedle fary), p. Zdeněk Mikeš a paní Melicharová, manželka mistra.

Duchovní správce dojížděl po celé 4 měsíce pondělí až pátek na Ostrovy a pracoval od 9:00 do 16:30 hodin. Lavice byly dokončeny a nalakovány v kostele.

Bohu díky za tento dar, který bude sloužiti ke cti a chvále Boží.

V závěru roku 1983 se rozhodl administrátor brněnského biskupství prelát Ludvík Horký řešit duchovní správu farnosti Žďárec, aby ušetřil kněze, jejichž nedostatek se už projevuje velmi tísnivě: Zrušil samostatnou farnost Žďárec a přivtělil ji jako excurrento do Dolních Louček. Farnost Březí k Osové Bítýšce. Uvolněného duchovního správce po delším jednání ustanovil farářem v Bobrové. Dekrety dodány 15. listopadu s platností od 1. 11. 1983. Po vzájemné dohodě předání far stanoveno ke dni 31. 12. 1983, aby si P. Jan Daněk mohl upravit bydlení v Bobrové.

V roce 1983: křtů 12, svateb 3, pohřbů 20, sv. přijímání 12.100, k 1. sv. přijímání 9 dětí.

Zpracoval: R. Mašek

Novokněžské požehnání společně

Pohoštění, oběd a večere v Tišnovské Nové Vsi

Pověry ničící rodiny

Pokračujeme v našem povídání o pověrách, které považujeme možná za legraci, ale přesto jsou vyjádřením našeho odvrácení se od Boha.

Pověry spojené s čísly a rostlinami

Čísla

Mytický a pověřčivý význam mají i některá čísla a jejich kombinace. Takovým všeobecně známým symbolem je číslo sedm. Číslo sedm je oblíbené i v pohádkách a lidovém vypravěčství, kde je častá formulka "za sedmi horami a sedmi doly". Chrabří rytíř bojuje se sedmihlavým drakem, aby si vysloužil ruku princezny, Sněhurka se stará o sedm trpaslíků, sedmkrát slunce zapadne a vyjde, než tulák na konec cesty přijde. Magická sedmička se dostala i do přísloví a pořekadel – nejednou slyšíme, že jich bylo sedm jako zbojníků, své cennosti držíme pod sedmi zámky, obáváme se sedmi neúrodných let atd.

Podobné místo zastávala trojka jako symbol trojúhelníku a magického prvočísla. Dodnes je do třetice všechno dobré.

Chorobný strach vyvolává spojení čísla 13 a pátku. Pátek třináctého se každoročně může vyskytnout maximálně třikrát. Jednu z možností prý nabízí samotný akt počítání. Primitivní člověk měl jen deset prstů a dvě nohy na vyjádření jednotek, a tak nedokázal napočítat do více než dvanácti. Co leželo za tím, představovalo neproniknutelnou záhadu, a tedy živnou půdu pro pověru. Dnes je pro nás nešťastné už samotné číslo třináct. Některé hotely nemají pokoj či patro s tímto číslem, v mnoha letadlech nenajdete třináctou řadu. Podle statistik opravdu dochází v pátek třináctého k většímu množství nehod, ale je to důsledkem vystresovanosti a obav ze samotného data. Tato teorie však zcela přehlíží skutečnost, že i primitivní lidé měli i prsty na nohou. Další spekulují, že číslo třináct bylo záměrně demonizováno zakladateli patriarchálních náboženství, protože v jejich očích představovalo ženskost,

jelikož koresponduje s počtem menstruačních cyklů ženy v roce. V mnoha kulturách se dodnes traduje, že když k jídlu zasedne třináct stolovníků, jeden z nich do roka zemře.

Pověry a některé rostliny

Bříza

V lidové magii symbolizovala bříza zářivé, ochraňující světlo čistoty, energii, svěžest a ochranu před Černou magií. Na talismany a totemy se často používalo březového dřeva pro jeho údajnou ochrannou moc. V některých keltských kmenech se bříza považovala za paní nebo bohyni lesů a nesměla se z ní loupat kůra, protože se věřilo, že by se pak paní lesů zlobila. Bříza se nařezávala pouze o některých slavnostech, protože se věřilo, že její míza přináší energii člověku i přírodě.

Pelyněk

V Indii se pelyněk obětoval bohu Šivovi, Višnovi a Súrjovi. V hinduismu se používá do kadidel při meditaci a často je obřadně vhažován do ohniště – pro jeho vůni při spalování. Při některých rituálech a slavnostech se pelyněk vhažuje do ohně v tak velkém množství, že při spalování tvoří velké oblaka kouře, která zahalují všechny účastníky obřadu. Kromě obětování při některých rituálech hinduistů byl pelyněk používán při pohřbech (stejně jako u Germánů). V Indii se nazýval i drahokamem hada. V lidové magii v Indii je používán pro vymytání hadích démonů. V ajurvédě se považoval za jeden z největších léků, který utiňuje bolesti, čistí krevní oběh a průchody nervového systému. V Tibetu se pelyňku říká ching a používá se jednak na ochranu (věší se před domy), jednak při oslavách Nového roku. V Tibetu existují i další druhy pelyňku: *Artemisia caruifolia* a *Artemisia dubia*.

Levandule

Levandule odnímá bláznovství, zachovává paměť, zahání špatné účinky magie.

Využívala se v lidové magii jako kadidlo při meditaci, rozvíjela schopnost logického úsudku, rozvíjela inteligenci a zjasňovala mysl. Patřila k rostlinám letního slunovratu (vhazovala se do ohně jako oběť), ale v mnoha pohanských kultech se používala i na uctívání bohů podsvětí. V některých kulturách se věřilo, že vdechování levandule má zázračnou moc v tom, že umožňuje vidět postavy, které jsou běžně neviditelné (různé formy strašidel a podobně). Ale levandule má význam i v magické ochraně, a to hlavně rodiček a novorozenců. Levandule měla navozovat harmonii, rovnováhu a celkovou fyzickou regeneraci.

Hřebíček

I hřebíček se používal v magii jako ochrana, a to hlavně proti bolesti zubů

a dásní a také proti zápachu z úst. Hřebíček se používal i jako jedna ze složek některých rituálních kadidel. Kromě ochrany mágů a prostých lidí se využíval i na ochranu dětí. Věšel se nad jejich postýlky a do místností, ve kterých spali.

Čertovo lejno

V lidové magii se tzv. čertovo lejno používalo *exempla causa* jako prostředek

proti silám temnoty – přidávalo se do kadidel a používalo se i při vyhánění ďábla. Také se používalo po rituálech k vyčištění magického kruhu a celého prostoru, ve kterém se magická operace prováděla. Takže čertovo lejno paradoxně sloužilo na vyhnání čerta. V Persii se používalo jako afrodisiakum a léčila se jím potence. Čertovo lejno se používalo i v Tibetu, ale ne u buddhistických mnichů, ale

u šamanů původního náboženství starého Tibetu – bonizmu (bon, bon-po, bonpa). Bylo vhodné zejména při léčení posedlosti. Buď ním šaman pacienta okušoval nebo pacient kouř inhaloval. V Indii se zas čertovo lejno, smíchané s kozlíkem himalájským, puškvorcem, hadí kůží, pavími pery a kočičím lejnem, používalo na vytápění. Čertovo lejno se však používalo i opačně – na evokaci

zlých sil a uspokojení zlých duchů. Podle legendy vyrůstá čertovo lejno ze semene boha plodnosti.

Koriandr

Některé pověry přisuzují koriandru ochrannou moc. Pokud někdo vyseje koriandr ve své zahradě, koriandr ho ochraňuje před zlem. Svázaná koriandrových kytice, která byla zavěšena v domácnosti, měla také moc a přinášela domovu klid a bezpečí. Semena koriandru zahánějí bolesti hlavy. Pokud chce mít rodička moudré dítě, měla by jíst koriandr. Koriandr se používal i v sexuální magii a v magii lásky, při těchto rituálech obvykle přidával do kadidla, vhažoval do ohně nebo sloužil k pomazání svíček při těchto rituálech.

Oregano

Oregano, čili dobromysl, známe jako koření, které se přidává na pizzu a hojně se využívá v italské a řecké kuchyni.

Ve středověku se o této rostlince tvrdilo, že pomáhá při léčbě malomocenství. Dále bylo oregano využíváno v léčbě kašle a zánětů (už Hippokrates tvrdil, že má dobrý vliv na plicní choroby a nervový systém). V novodobém lidovém léčitelství se využívá při léčbě zánětů a proti průjmu. Údajně podporuje vylučování žluči. Věřilo se, že oregano dokáže přičarovat a zajistit lásku (tato pověra existovala snad u všech rostlin kromě česneku). Další použití oregana bylo v magii ochrany – pokud se trhalo na svátek svatého Jana, mělo chránit lidi i zvířata. Pro ochranu domácností a zahrad se oregano pěstovalo kolem domů. Podle pověr odhánělo všechno zlé ze světa. Oregano se používalo i v invokační a evokativní magii, a to hlavně na přivolání bohyň lásky (nejčastěji Afrodity a Venuše). V těchto případech se používalo jako náplň do kadidel. Tato kadidla se používala i při svatbách či zasnubách – věřilo se, že láska déle vydrží a že ji toto kadidlo uchrání od všeho zlého. A čaj, ve kterém vyluhujeme oregano, má zabraňovat vzniku mořské nemoci.

Bez černý

O bezu kolovalo a koluje mnoho pověr. Například se věřilo, že pokud budete nosit výhonek této rostliny u sebe, předejdete revmatismu, dokonce, že rostlina revmatismus vyléčí. Ale jen s podmínkou, že výhonek bezu bude mít čtyři puky. Jinak prý nepomůže. Další pověra mluví o magické ochraně před bleskem – do člověka, který stojí při bouřce pod bezem, blesk neudeří.

Kmín

Kmínové kadidlo mělo důležitou roli v ochranné magii, převážně v lidové magii na ochranu domácnosti. Kmín měl tuto vlastnost nejen u Keltů a Slovanů, ale i u Germánů. Tam se kmín dával pod dětské postele. Věřilo se, že dítě bude takto chráněno před čarodějnicemi, démony, ale i chorobami. I čarodějnice věřily kmínu a její moci. Proto ho nosily u sebe, aby je chránil. Ze semen kmínu se dělávalo těsto, které se kladlo do klecí zvířatům. Toto těsto mělo údajně magickou moc a zabraňovalo zvířatům zaběhnout. Pokud budete chtít mít lepší paměť, stačí nosit na krku sáček s kmínem – to vám údajně paměť osvěží.

Kopr

Kopr fungoval v lidové magii jako odpuzovač negativ, špatných sil, nepohody, neštěstí a podobně. Pokud chtěl muž získat nějakou ženu, měl si přidat do koupele několik semen kopru. A v domácnosti, kde drží semena kopru, budou mít podle pověr všichni logičtější myšlenky a budou moudřejší.

Křen

Křen se v magii používal převážně na obranu a očistu. Kromě toho, že se přidával do kadidel očisty nebo vhažoval do ohniště a rituálně spaloval, dělala se z něj i omáčka. Křen by se měl vykopávat ze země za úplňku, protože právě při úplňku je nejsilnější a nejostřejší. S touto pověrou se setkáváme u mnoha rostlin, které se používaly v lidové magii. Pro ochranu domácnosti proti pohromám a všeobecnému zlu se křen

nastrouhal a rozházel kolem domu či statku. Věřilo se, že když je takto rozházený, nic špatného ho nepřekročí. Tato pověra přerostla i do formy údajné ochrany proti samotnému ďáblu. Křen se dokonce používal i v případech, kdy byl člověk posedlý ďáblem. Byl často využíván při rituálech vyhánění ďábla: buď samostatně, nebo jako součást kadidla.

(příště pověry spojené s rituály)

Páté evangelium

15.

Učenec, který ovládá nauku o Božím království, je jako hospodář, který nestrpí staré věci, a to, co zrána nakoupil, do večera odhodí.

„Proto každý učitel Zákona, který se stal učedníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby vynáší věci nové i staré.“

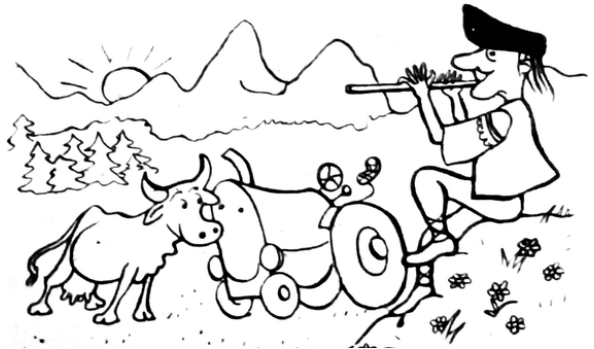
(Mt 13,52)

Tento hospodář se jako mnoho dalších postav z podobenství chová velmi zvláště. Jeho jednání můžeme směle označit za učebnicový příklad mánie, tedy nemoci, kterou najdeme v každém výčtu duševních poruch.

Za tímto literárním zpracováním se však skrývá jedna z nejzávažnějších pouček, jaké v evangeliu najdeme.

Křesťanství se nám představuje jako náboženství „nového“. Vše staré je odsouzeno k zániku.

Existuje však jistá tajemná zákonitost bytí, která působí, že „staré“ a „nové“ nelze chápat jako dvě naprosto odlišné a nesouvisející kategorie: vždyť to, co je dnes staré, bylo včera nové, a to, co je nové dnes, bude staré zítra. Kult novosti tedy nevyhnutelně doprovází trýznivá proměnlivost.

A právě v ní spočívá duchovní mládí. Kdo se nemění, upadá, zatímco ten, kdo je schopen změny, si udržuje mladistvého ducha. Ten pak, kdo se dokáže proměňovat, dosáhl mentality dítěte, které rozhoduje o tom, kdo obsadí ta nejvyšší místa v nebeském království.

Nevěříme tomu, že to všechno platí jen ve světě módy, řeči, manželek, hudebního vkusu či mravů, kde je různorodost důkazem toho, že máme co do činění s rozvinutou osobností. Stejná zákonitost vládne i v oblasti lidské víry a přesvědčení.

Staré filozofické koncepce, které nepřesně dělily pojmy na pravdivé a nepravdivé, správné a mylné, nahradilo pojetí mnohem důmyslnější, odstíněnější a především mnohem více spjaté se životem. Ten přece také neustále plyne a nelze ho zastavit! Podle tohoto nového pojetí se platnost nějaké myšlenky posuzuje stejně jako vajíčka – podle čerstvosti.

„Mladý“ křesťan se tedy neustále žene za posledními novinkami stejně jako celá konzumní společnost. Stojí ho to hodně sil, protože to, co bylo poslední novinkou ráno, je večer už jen tou předposlední.

S hospodářem, který nám poskytl námět k této úvaze, cítíme soucit: svou domácnost musí zařizovat pořád znova, takže nemá čas pořádně se v ní zabydlet. Neustále usiluje o to zařídit si život, který nikdy nepřestane.

*(z knihy **Páté evangelium**, Giacomo Biffi)*

Co nás čeká

Ve světském životě

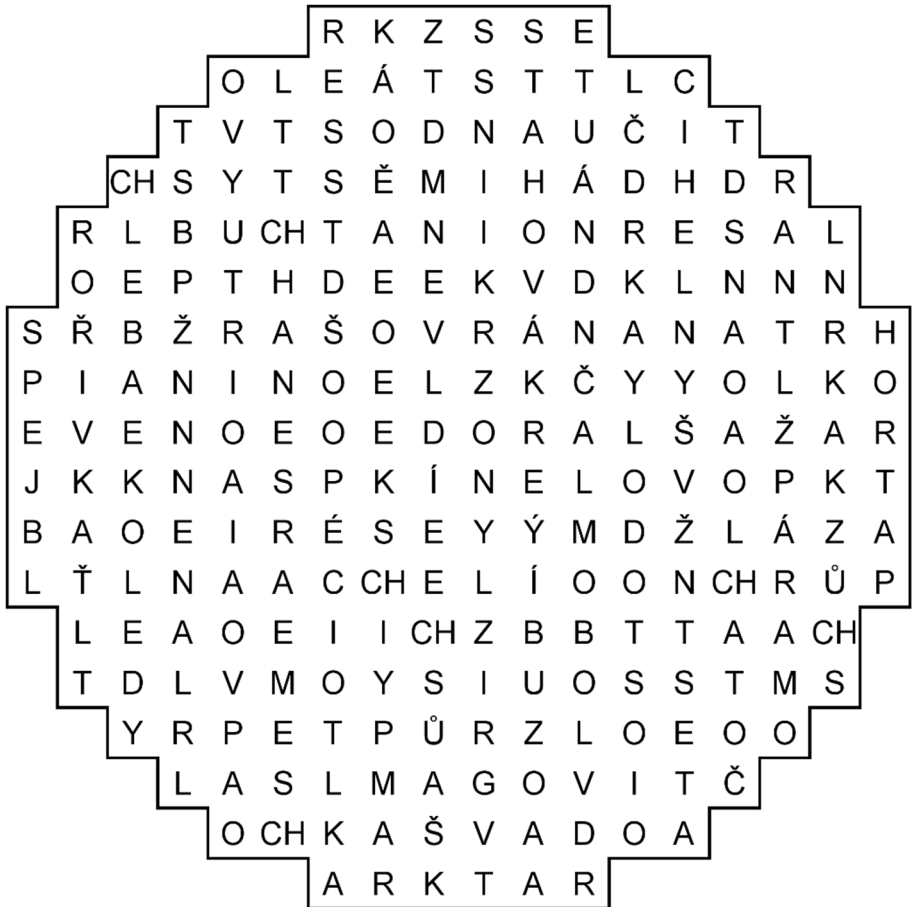
Cestománie

Třetí setkání farní Cestománie v neděli 8. dubna ve 14:30 v „Garáži“ v Dolních Loučkách nese název: *Bulharsko, jak ho neznáme.*

Slavení Velikonoc má svůj počátek již v izraelském národě. Tento svátek - Pascha, má ještě i jiný název, najdeš ho v tajence.

ACHARD, ANION, ARSEN, ATEST, AVŠAK, BUCHTA, CIHELNY, ČTIVO, DIETA, EKONOM, ELIDA, GRIZLY, HRNEK, HRTAN, CHLEBA, ILUZE, KALEVALA, KOLEDY, LASER, LEPRÁ, MANDL, MĚSTYS, MLSAL, MOTOR, MOTTO, NARCIS, NOŽKA, OBLEK, OBNOS, ODCHYT, ODNAUČIT, ODVAL, OLEÁT, OPAVA, OPÉCI, OSTYCH, OZUBÍ, PATRO, PIANINO, POVOLENÍ, PŘEBYTEK, RÁDIO, RAMPY, RANTL, RAŠOV, REŽIE, RODEO, SÉRIE, SCHŮZKA, SPEJBL, SPLETĚ, STAHOVÁK, STODOLY, STUDENT, TAINE, TENIS, VLČÁK, VRÁNA, ZÁDRH, ZÁSTUP, ZRASOVAT, ŽLÁZA

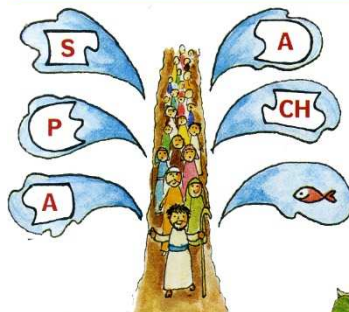
(NE)OBYČEJNÉ
DNY S JEŽÍŠEM

MŠE SVATÁ

Toto evangelium nás přenáší do večěradla, kde Pán Ježíš slavil s učedníky velikonoční večeři. Židé ji slavili každý rok. Připomínali si, jak je Bůh vysvobodil z egyptského otroctví. Při této slavnostní večeři si vyprávěli o tom, jak Mojžíš šel za faraónem, vyprávěli o deseti ranách, které Bůh seslal na Egypt, o tom, jak jedli beránka a jak později přešli suchou nohou přes moře.

Mt 26,26-29

Pokud sestavíš jednotlivé vlny podle tvaru tak, aby do sebe zapadaly, dozvíš se, jak se jmenuje židovský svátek, který si připomíná vysvobození Židů z egyptského otroctví.

I Pán Ježíš s učedníky si připomínali tyto velké události. Zpívali žalmy a jedli beránka, ale pak Pán Ježíš vzal chléb a víno a proměnil je na své tělo a svou krev. Tato večeřa byla vlastně **první mši svatou**.

Také děti na obrázku jdou na mši svatou. Ale vypadá to tak, že nejsou dobře připraveny. **Zakroužkuj vše, co by měly změnit.**

První křesťané se setkávali při čtení Písma a večer na lámání chleba, což byla Eucharistie. Později se tyto části spojily a dostaly podobu mše, jak ji známe dnes.

Mše začíná **přežehnáním** a **přivítáním**. Další částí je **úkon kajicnosti**. Ve chvíle ticha se máme zamyslet nad sebou a litovat všeho toho, co je v nás špatné, abychom opravdu s čistým srdcem mohli poslouchat, co nám Bůh říká.

Po úvodních obřadech následuje **bohoslužba slova**. V neděli a ve svátek jsou **dvě čtení** - první většinou ze Starého zákona a druhé ze Skutků apoštolů nebo z listů. Mezi nimi se zpívá nebo recituje **žalm**. Žalm je forma starozákonní modlitby.

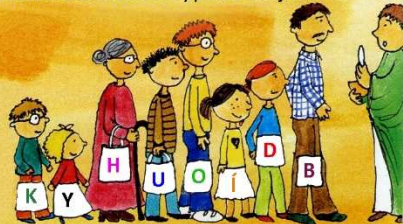
Po **druhém čtení** a po **alelujovém verši** následuje **čtení z evangelia**. Při jeho čtení stojíme. Po něm následuje kázání. **Pokud, sestavíš písmena v záložce, dozvíš se, jak ještě jinak říkáme kázání.**

Při poslouchání bohoslužby slova mám přemýšlet, co říká do mého života tady a teď. Boží slovo, ačkoli napsáno před mnoha lety, platí stále a mění člověka k lepšímu, pokud jej pozorně posloucháme.

Po bohoslužbě slova následuje **bohoslužba oběti**. Je to část, kdy se tajemným a nekrvavým způsobem zpřítomní to, co se událo na Kalvárii. Kněz připraví **obětní dary - chléb a víno** a modlí se nad nimi. Potom jsme vyzváni spolu se svatými v nebi zpívat Bohu ke slávě slovy Svatý, svatý, svatý je Pán Bůh zástupů. Po této oslavě si všichni klekneme. Proč? Protože přichází největší okamžik celé mše - **proměňování**. Na slova kněze se chléb mění na Ježíšovo tělo a víno na Ježíšovu krev. Je to tajemství, které dokážeme přijmout pouze vírou. Hostie vypadá stejně jako dřívě a víno také. Jen vírou víme, že je to živý Pán Ježíš.

Po modlitbě **Otče náš** a poté, co nám kněz připomene, že Ježíš je tím beránkem, který nás osvobodil od hříchu, následuje **svaté přijímání**. Je to nádherný dar, tak ho využijte co nejvíce.

Když uspořádáš podle velikosti lidí stojících v řadě k přijímání, dozvíš se, jak odpovídáš na závěrečná slova kněze. Začni od největšího.

Po **závěrečných obřadech** není konec. Když odcházíš ze mše svaté, stojíš vlastně na začátku. Na začátku života, který bude o kousek lepší než ten, který byl před mší svatou. To, co jsi slyšel a přijal, máš nyní žít a dávat lidem kolem sebe.

Poslední slovo mají děti: Desatero

Jak zní největší přikázání?"

„Miluj Boha svého na plný pecky.“

„Jak zní Desatero Božích přikázání:"

„První: Nezabiješ. Druhý: Neseznámíš.“

„Děti, napište, která znáte přikázání:"

„Nesmím svádět ženy.“

„Nebudu tahat zvěř za ohon.“

„Budeš mít jednu manželku!“

„Nezhřešíš!“

„Cti den sváteční, abys pomnil.“

„Jak zní 2. přikázání?"

„Koho, čeho, čí.“

„Jak zní 3. přikázání?"

„Pohni, abys den sváteční světil.“

„Jak zní 4. přikázání?"

„Cti otce svého i matku svou, abys den sváteční světil.“

„Jak zní 7. přikázání?"

Žák rozpačitě mlčí.

Katechetka napovídá: „Ne...Nepo...“

„Nepokoušeš!“

„Jak zní 9. přikázání?"

„Nepožádáš o ruku vlastní manželku.“

„Nepožádáš matky bližního svého.“

„Nepožádáš otce svého a matku svou, abys dlouho živ byl a dobře ti bylo na zemi.“

„Nepožádáš manželky bližního svého. Aniž požádáš tat'ku jeho.“

„Nepožádáš manželky bližního svého. Aniž požádáš ostatků jeho.“

*(z knihy **Poslední slovo mají děti**)*